

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Viator Christianvs Recta Ac Regia in coelum Via tendens

Soliloquium Animæ. Vallis Liliorum. De Tribus Tabernaculis. Gemitus & suspiria animæ pœnitentis, seu de Vera Compunctione Cordis. Cohortatio ad Spiritualem profectum

Thomas <von Kempen>

Coloniae Agrippinae, 1682

VI. De anhelatione æternæ vitæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53320](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53320)

nec ullus luctus aut dolor occuparet. Sed pietas tua Domine, oro, me conservet.

CAP. VI. De anhelatione aterna vite.

EDuc de carcere animam meam. *

Doloris vis filere me non patitur. Quid enim hic diutius morror? Nescio enim, quid hic valeo. Tarde nimis proficio, & utinam non magis deficerem.

Quàm bene mihi faceres Domine, si cito me ab hinc tolleres, ne deterius mecum fieret? Vita mea in dolore suspirat, & in opere se non emendat.

Si expectas, non ex hoc emendor, sed etiam longanimitate abutor tua. Et si corrigis, vix patior: quia *siccam stipulam persequeris.*

Cur ergo non tollis servum tuum? *Vt quid etiam terram occupat?* quod est dicere: Quare cum bonis habitat, & vitam ac mores non emendat?

Cur locum alicujus melius

ORATIO

Anhelantis ad vitam presentis exitum, ob continua peccandi pericula.

* Ps. 141.

Desiderii mortis; exigui profectus ausa.

Iob. 13.

Luc. 12.

conversantis, quamdiu superest,
& tam negligenter ac tepide se
agit, indigne & damnose occu-
pat. Et hoc triste nimis cogitans,
in auribus Dei mei loquor.

2. Sed bone Domine, noli in
ira tua clamare contra me: Suc-
cidite arborem, & mittite in ig-
nem.

Ego infirmitatem meam ac-
cuso coram te, ut ignoscas con-
fidenti mihi. Meum est accusare,
tuum est indulgere. Meum est
flere & dolere graviter, tuum
est flentem consolari misericor-
diter.

Aur igitur, Domine Deus,
præsta mihi majorem gratiam in
hac vita; aut tolle me cito de hoc
mundo, ne peior fiat scissura.

Nam diu vivere & vitam non
emendare, poenam est accumula-
re.

Nec mihi potest placere talis
vita, quæ profectum nescit, & de-
fectum non plangit.

Qui enim sancte & juste vi-
vit, dolet in quibuscumque defi-
cit, & ut magis in virtute ac gra-
tia crescat, in desiderio semper
habet, Sed

Longior
vita sine
emenda-
tione, est
accumu-
latio pœ-
næ.

rest,
de le
ccu-
ans,
li in
suc-
ig-
ac-
on-
are,
est
um
cor-
eus,
i in
noc
non
la-
alis
de-
vi-
fi-
ra-
er
ed

Sed quid hic faciet , qui se
quotidie sentit deficere , & gra-
viter contra spiritum carnem
surgere?

Qui etiam nonnumquam tæ-
dio victus , & negligentia tem-
poris tepefactus, jam cessat repu-
gnare, aut, projectis armis spiri-
tualibus, sequitur impetum car-
nis , & quocumque eum propria
trahit voluntas.

Talis, heu Domine Deus, ap-
propinquat usque ad portas mor-
tis: & vivens in carne , mortem
incurrit animæ.

O quantum unicuique timen-
dum est , de seductione & sup-
plantatione inimici. Nemo secu-
rus, nemo mundus, sed est fragi-
litas in omnibus.

3 Tu autem Domine, qui o-
mnia potes, & omnia cognoscis,
resuscita confractum corde , &
munda immundum ab omni sor-
de, & da spiritum novum in vi-
sceribus ejus: ut discedat omnis
tepor & languor , & revertatur
spiritualis fervor, & usque in finē
stet immobilis tuus amor.

Solūmodo eget adjutorio tuo,

D d 4 qui

Sine Dei
gratia
non de-
ponitur
peccati
sarcina.

Præfens
vita piis
non est
solatio.

qui præpeditur pondere suo Nec
valet per se abjicere sarcinam
peccatorum, donec tu de cælo
præstes gratiam, valentem solve-
re dura vincula passionum: quam
peto donari mihi, quia sine gra-
tia non potest esse bona vita: nec
sine ea, percipitur æterna vita.

Quod autem nunc vivo in
corpore, non est consolatio mi-
hi; quia melior est mihi mors
quàm vita. Quare? Quia propter
hanc vitam elongor ab æterna
vita, quæ venire non potest, nisi
præsentem mors perimat, & mors
ipsa si simul destruat.

Ideo desiderium meum sur-
sum respicit: & cor quærens æter-
nam requiem, alte suspirat & cla-
mat; *Sufficit mihi Domine, tolle
animam meam*, quam redemisti
sanguine tuo.

3. Reg. 19.

4. Aperi portam regni tui, &
introduc pauperem peregrinum,
de exilio ad te revertentem. Au-
di me Domine, & solve me à
corporis vinculo.

Quid hic ultra faciã? Nec
mihi, nec aliis sum utilis. Ad
quid ergo vivo: mihi quidem o-

ne-

nerosus, cæteris tædiosus? Quid fiet de me? Nescio Domine. Si tu melius aliquid de me providisti, quare tardentur desideria mea?

Consentio ordinationi tuæ, quoniam bona est : Sed in me tantum malum invenio, quare mihi vivere in mundo, onus sit & tædium. Nam pecco quotidie, & peccatum super peccatum adjicio; & sicut dignum est, non pœniteo.

Si igitur solutus essem ab hoc corpore peccati, & tibi sociatus in regno, nec ego amplius peccarem, nec tu in aliquo offenderis, sed semper te laudarem.

Sed adhuc sustines me, & omnem ostendis patientiam. Cognosco culpam meam, quia ob peccata mea non licet regnum ingredi; nam nihil immundum in illud introibit.

Sed quando ero sine peccato? Quando ad plenum mundabor, ut non timeam prohiberi, sed magis gaudeam intromitti? Si non ferventius profecero, nec sollicitior fuero quàm hæcenus

Dd 5

fui,

Timore
& horro-
re pecca-
ti piis
hæc vita
fit gravis.

1. Tim. 2.

fui, timeo quòd spes mea parva
satis erit.

Sed tu Domine, qui neminem
vis perire, sed omnes salvos fieri,
præsta majorem gratiam, ad e-
mendationem vitæ, & ad speran-
da bona cœlestia, da spiritum
pinguedinis internæ.

Nunquam hic sit cor meum
secundum carnem lætum, sed ti-
mendo expectet * lethum.

* Id est,
mortem.

Nulla creatura me teneat aut
cura, sed tua optata præsentia
me trahat & confoletur.

Beatus, qui te expectat Domi-
ne; sed beatior, qui jam emigra-
vit ab hoc seculo nequam; non
enim ultra aliquid molestiæ sen-
tiet, vel timebit.

ORATIO

Plena
affecti-
bus; ani-
ma beata
ac celerè
mortem
desiderã-
tis, &
in primis
homini

CAP. VII. De optatione
bona mortis.

Spes mea Domine, à juventu-
te mea. (Psal. 70.)

In hac spe ad te confugio,
dum novissima hora & tempus
resolutionis meæ venerit. O si
bene paratus essem, ut mori sub
spe gratiæ possem?

O si